

Strážci Pečetí

Kniha druhá

Lucie Navrátilová

Lucie Navrátilová

**STRÁŽCI PEČETI – KNIHA
DRUHÁ**

Copyright

Autor: Lucie Navrátilová
Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou
2014

ISBN:
978-80-7512-009-0 (ePub)
978-80-7512-010-6 (mobipocket)
978-80-7512-011-3 (pdf)

SPLÁCENÍ DLUHŮ

„No ty ses snad zbláznila!“

Thomas Wächter rozčileně přecházel po obýváku sem a tam, ruce sepnuté za zády. Paní Šimová, hospodyně, která se starala o byty Archivářů, se tiše zavřela v předsíni – ať už proto, aby je nerušila zvukem vysavače, nebo proto, že nechtěla být svědkem jejich hádky.

„Thomasi, když Dominika do Asylie nepřivedu, Charles ho zajme a popraví. A ještě předtím najde Pečeť a zničí ji,“ vysvětlovala trpělivě Vallence. Snažila se předstírat, že jí Wächterova reakce nijak nevyváděla v míry, i když tomu tak zdaleka nebylo. Cítila se zvláště precitlivěle, ale nechtěla to dát najevo. Rádoby uvolněně seděla na konferenčním stolku a pozorovala ho.

„Zatímco když se do toho zapleteš ty, stihne ještě předtím popraviti za velezradu tebe – přesně chápu, proč se do toho chceš pustit,“ řekl Thomas sarkasticky.

„Charles nemusí vědět, že jsem do toho zapletená...“

„Val, tomu sama nevěříš!“

Vallence vstala a došla k němu. Thomas se s rukama skříženými na prsou zastavil a zamračeně ji sledoval.

„Gari mi dá čas na to, abych Dominika našla dřív než oni. Jakmile ho najdu, přivedu ho do Asylie a tím to končí. Tam bude v bezpečí jak on, tak Pečeť – pokud ji u sebe ještě vůbec má.“

„Říkala jsi, že Edrahin údajně odešel z Asylie, protože slyšel, že je tam nějaký špeh,“ připomněl jí Thomas a Vallence zalitovala, že mu zrovna před chvilkou vysypala úplně všechny detaily celého příběhu. „Jak víš, že když ho přivedeš do Asylie, nevystavíš jeho i sebe naopak riziku?“ Chvilku počkal, a když Vallence neodpověděla, pokračoval: „Pravda, to vlastně nevíš. Nemáš tušení, kdo ten špeh může být. Víš jenom, že to není Jakub Šmíd – který byl pověřen

nalezením Damiena z Egeltonu – to je ale náhoda!“ zvolal s hraným překvapením, „Dominikova syna!“

Odmlčel se. Val frustrovaně rozhodila rukama, ale než stačila něco říct, Thomas ji opět předběhl.

„To, co se zrovna teď děje, má mnohem větší dosah, než zatím tušíme. Už to není jenom o nás a Charlesovi. Pokud Pečeť skutečně skrývá nějakou tajnou dohodu, co uzavřeli princové, má to dopad na celou Revonu. Mimo to, ať Jakuba do Asylie přivedl kdokoliv, Karen to nebyla. A vsadím se s tebou, že to byl někdo od Marion, protože Karen by se do toho rozhodně nezapojila pro nic za nic. A jestli to byl někdo od Marion, může to taky znamenat, že se Charlesova sestra právě teď vrací do Revony, a když se do toho budeš plést, ocitneš se přímo mezi dvěma ohni!“

Vallence se chvíli dívala do země. Cítila, jak se jí strachy sevřel žaludek. Pak ale stejně řekla:

„Informace o Pečeti budou přesně tím, co tě dostane na Porterovo místo. Tohle dokonale přebije naprosto všechno, co může Chateaubriand přinést z Calethonu.“

Byl to její hlavní trumf v celé této diskusi a schovávala si ho na závěr. Thomas se na ni dlouze zadíval.

„K čertu s Porterovým místem,“ řekl tiše, ale rezolutně. „Nedovolím ti takhle riskovat.“

Vallence na něj zůstala překvapeně hledět.

„Garian počítá s tím, že mu pomůžu...“

„Garian může taky táhnout k čertu! Když se něco pokazí, jeho otec mu těžko setne hlavu. U tebe je to něco úplně jiného!“ odsekl Wächter zvýšeným hlasem.

„A dlužím to Edrahinovi,“ pokračovala nemilosrdně Vallence.

„Edrahinovi nedlužíš nic! Přivedla jsi ho do Asylie. To že on byl idiot a odešel, není tvoje zodpovědnost. Dominika ani Pečeť hledat nebudeš – konec diskuse. A když už jsi zmínila Archiv,“ přešel k psacímu stolu v rohu místnosti a

vzal do ruky obálku, která na něm ležela. Podával ji Vallence, která teď stála pro změnu sama s rukama založenýma na prsou v defenzivním gestu.

„Co je to?“ zeptala se chladně, aniž si obálku vzala.

„Oficiální stížnost na chování Dragana Wellse na konferenci,“ řekl Wächter a když viděl, že Val si obálku nevezme, švihnul s ní zpět na desku stolu. „Z čehož vyplývá, že dneškem počínaje s Draganem ukončuji spolupráci. Konec! Tvůj internet je odpojený.“

Val cítila, jak se jí do očí z hořkosti hrnou slzy. Thomas na ni zamračeně hleděl a čekal na její reakci. Zhluboka se nadechla a to, co řekla, šokovalo i ji samotnou.

„Pokud si vzpomínám, naše dohoda byla, že pro tebe budu pracovat deset let.“

Viděla, jak Thomas strnul a se slzami v očích neústupně pokračovala:

„Deset let už je dávno pryč. Svůj dluh k tobě jsem splatila. Teď je čas, abych splatila svoje ostatní dluhy. Takže dneškem počínaje nepřestáváš spolupracovat jenom s Draganem, ale i se mnou.“

S těmi slovy se na místě otočila a rychlým krokem z obývacího odešla. Napůl čekala, že se ji Wächter pokusí zastavit, ale nestalo se.

Proběhla předsíní kolem paní Šimové a jejího vysavače a zamířila do svého pokoje. Prudce zavřela dveře a s bušícím srdcem se rozhlédla. Slzy jí teď proudem tekly po tváři. Thomasův byt byl v tomto světě jejím jediným domovem ode dne, co se odstěhovala od matky, aby pro Wächtera začala pracovat. Thomas a její tým byli jako její rodina. Vždycky byla přesvědčená, že nikdy nikam nepatřila – teď teprve pochopila, že patřila sem. Tohle byl její domov a ona ho právě teď opouštěla.

Rychle vytáhla zpod postele cestovní tašku, otevřela skříň a začala do tašky bez ladu a skladu házet oblečení. Potřebovala odejít dříve, než si uvědomí, co dělá, a rozmyslí si to. Může zatím zůstat v Asylii, než se rozhodne, co dál. Když byla taška plná, sedla si na postel s tváří v dlaních. Psychické vyčerpání a lítost ji konečně přemohly.

V noci málem umřela (to jediné Thomasovi ze strategických důvodů nezminila) a teď odcházela z jediného zázemí, které měla. Zdálo se jí, že stojí na okraji velké černé propasti. Neměla tušení, co bude dál. Ale cítila, že nemá na výběr. Nemohla se k tomu, co se v Revoně dělo, otočit zády. Její myšlenky se obrátily k Lovellovi. Přála si, aby tu byl s ní a nějak ji uklidnil. S ním se vždycky cítila v bezpečí, ať se kolem dělo cokoliv. On vždycky věděl, co dělat... a na rozdíl od ní se vždycky rozhodoval správně.

V tu chvíli se dveře jejího pokoje otevřely a dovnitř bez varování vpadl Dragan. Podle jeho výrazu pochopila, že ho Wächter zasvětil do situace. Přeskočil očima od ní k plné tašce a zpět.

„Co blázníš, Val?“

Zavřel dveře a sedl si vedle ní na postel.

„Draku, já teď nemám náladu o tom mluvit,“ zamumlala.

„To je smůla, protože zrovna teď bys o tom mluvit měla. Dřív, než uděláš nějakou blbost,“ dodal. Jeho tón byl nezvykle tvrdý.

Val se na něj překvapeně zamračila. Pak jen zavrtěla hlavou.

„Ty to nechápeš.“

„Co? Že jsi ublížená, protože tě Thomas nechce nechat, aby sis dělala, co sama chceš?“ zeptal se. „To chápu velice dobře. Co nechápu je, že nevidíš, že se rozhoduješ špatně.“

„Jak to můžeš říct?“

Chvilku na Dragana nechápavě zírala.

„Tohle není tvoje starost, Vallence,“ řekl Dragan důrazně. „Neplet’ se do toho. Prostě to nech být. Revona si s tím vším nějak poradí. Nejsi jediná, kdo může něco udělat. Teď je řada na někom jiném.“

Val se smutně pousmála. Pak řekla:

„Tohle nebyl jediný důvod, proč jsem Thomasovi řekla, že končím.“

„Já vím,“ přikývl Dragan vážně. „A rozhodně nechci, abys tohle dělala kvůli tomu, že já jsem se choval jako kretén. To je můj problém, ne tvůj.“

Val chladně pokývala hlavou.

„Hm. Pokud ti to nevadí, ráda bych si dobalila,“ řekla ledově klidným hlasem.

„Zatraceně, Val, nebuď tak tvrdohlavá!“

„Měl bys jít. Budeš si muset zajistit nové bydlení, a já taky, tak se navzájem nezdržujeme.“

Dragan se ještě nadechl, ale Vallence vstala a otočila se k němu zády.

„Tak dobře,“ řekl tiše a z pokoje odešel.

Za dalších deset minut vešla Vallence do předsíně – oblečená na cestu a s taškou přes rameno - a tam našla Wächtera opřeného zády o vchodové dveře s rukama v kapsách.

Val na něj chvíli mlčky hleděla, ale on se ani nepohnul.

„Když neuhneš, budu muset použít Bránu,“ řekla chladně.

„To nepůjde. Celá předsíň je energeticky uzavřená,“ oznámil jí suše. Val cítila, jak jí začíná vřít krev v žilách. „Chtěl jsem se pojistit, že neodejdeš uprostřed rozhovoru, jak je tvým zvykem,“ dodal klidně.

„Myslím, že my už se nemáme o čem bavit,“ odpověděla Vallence. Thomas se suše pousmál.

„Val, ta tvoje tvrdohlavost, neschopnost respektovat pravidla a bezohlednost mě většinu času dohání k šílenství.“ Odmlčel se. Pak pomalu pokračoval. „Ale ať chci, nebo ne, záleží mi na tobě a mám o tebe strach.“

V předsíni zavládlo hrobové ticho. Vallence nikdy neslyšela Wächtera mluvit o svých pocitech a rozhodně nečekala, že by takhle mluvil o pocitech k ní – vlastně ani netušila, že Thomas měl v tomto směru o čem mluvit.

„Nechci, aby se ti něco stalo,“ dodal.

Až teď pochopila jeho předchozí reakci. Uvědomila si, že kvůli vzteku předtím ani pořádně neposlouchala, co jí říkal. Byla přesvědčená, že ji nechce podpořit, protože by se kvůli tomu dostali do problémů s Archivem. Teď najednou nevěděla, co mu na to říct.

„Můžeme si v klidu promluvit?“ zeptal se jemně.

Rozpačitě přikývla a Wächter ukázal směrem ke kuchyni. Když vešli dovnitř, Val se posadila na lavici u zdi. Na židli zády ke dveřím seděl Dragan. Thomas se posadil na židli pod oknem, čelem k nim, a opřel se lokty o desku stolu.

„To, co se chystáš udělat, je proti všem pravidlům,“ začal, „a mimo to je to poloviční sebevražda. Ale jak tě znám, když teď odejdeš, tak do toho prostě jenom půjdeš sama, což tvoje šance zrovna nezvýší. Moc bych si přál, abys mě poslechla a prostě to nechala být, ale chápu, že to neuděláš. Chápu tvoje důvody,“ dodal, když viděl, jak se Val nadechuje. „Budu zcela otevřený, Val. Nechci, abys odešla, takže ti nabízím dohodu. Udělej, co potřebuješ udělat, ale nebudeš přede mnou nic zatajovat. O Pečeti jsi věděla už nějakou dobu a neřekla jsi ani slovo. Nechci, aby se to opakovalo. Taky od tebe chci záruku, že si pohlídáš, aby to bylo navevek v pořádku před Archivem. Protože pokud ne, skončíme v průšvihů všichni. Já ti naopátku slíbím, že udělám všechno proto, abych ti pomohl. Máš pravdu – tvůj dluh je splacený a ty můžeš odejít. Já ti nabízím, abys zůstala – ne z povinnosti, ale z přátelství.“

Vallence cítila, jak se jí znovu nahrnuly do očí slzy. Usmála se a přikývla.

Thomasovi zjevně spadl kámen ze srdce. Také se usmál.

„Výborně,“ řekl a vstal. „A teď k formalitám.“ Došel k Draganovi a položil před něj list papíru, který sebral z kuchyňské linky.

Dragan si ho přisunul blíž k sobě a přešel očima podmínky své výpovědi. Wächter mu mlčky podal propisku. Vallence zamračeně pozorovala, jak Dragan propisku vzal a aniž jí věnoval jediný pohled, výpověď podepsal.

„Děkuji ti,“ řekl Wächter. Vzal list do rukou a roztrhal ho.

Dragan k němu překvapeně zvedl pohled, ale Wächter přešel klidně na druhou stranu kuchyně, kde roztrhanou výpověď vyhodil do koše.

„Zítřka ráno bych si s vámi rád dal poradu ohledně toho, jak budeme postupovat při hledání Dominika. V osm vás čekám v obýváku. Dejte vědět Tiesse.“

„Já jí napíšu,“ řekla Vallence a vstala. „Jdu si vybalit věci.“

Thomas přikývl. Když Vallence z místnosti odešla, Dragan vstal a otočil se k němu.

„Skoro se bojím zeptat, ale... proč jsi to udělal?“

Wächter si ho změřil zpod přivřených očí.

„Protože ona tě potřebuje,“ řekl po chvíli. „A já věřím, že máš dost rozumu na to, abys to tentokrát nezvorál – zvláště když víš, do čeho jdete.“

Dragan přikývl.

„Děkuju ti.“

Wächter zamručel a Dragan se chystal z kuchyně taky odejít, když Thomas dodal: „Ale každopádně bych ti byl vděčný, kdybys zredukoval objem piva v naší lednici. Už se tam skoro nic jiného nevejde.“

Dragan se usmál. „Zařídím.“

VÁLEČNÍK BEZ MINULOSTI

„A co se stalo pak?“ zeptal se zvědavě Arton a udělal další výpad.

Jakub ho neobratně vykryl a zastavil se, aby se vydýchal. Na rozdíl od Artona mu dělalo problémy trénovat boj s mečem a současně mluvit. Navíc začínal mít namožené svaly.

Den byl jasný bez jediného mráčku a mrzlo. Na zemi se držela ušlapaná vrstva sněhu. Stáli na louce za hlavní budovou Asylie krátce před polednem.

„Pak už se nestalo nic. Odešla s tím, že se za chvíli vrátí, a půl hodiny nato ji ten její kamarád nesl nahoru.“

Arton překvapeně zvedl obočí.

„Počkej, jako že...“

„Myslím, že se jí něco stalo,“ řekl Jakub rychle.

„Hm, nejspíš byla opilá,“ ušklíbl se Arton. „Vidíš, já jsem ti říkal, že se na to máš vykašlat. Najdi si nějakou slušnou holku, která za to stojí.“

Jakub se zasmál.

„Víš o nějaké?“

„Možná,“ pousmál se Arton. „Ale pokud budeš takhle mizerně bojovat, tak u ní moc nezaboduješ. Ještě jednou,“ kývnul na něj. „A drž ten meč pořádně, ne jako prase kost.“

„Možná by pomohly trochu přesnější instrukce, Tony,“ ozval se zničehonic muž, který už je chvíli pozoroval, opřený lokty o plot opodál. Jakub ho znal zatím spíše od vidění, ale od Artona věděl, že jeho jméno je Simon. Byl to Drakonec a k tomu velmi mocný. Do Asylie přijížděl poměrně často. Trávil hodně času s Artonem a učil ho. Arton k němu vzhlížel a Jakub velmi dobře chápal proč. Simon působil na první pohled nenápadně, ale zřejmě jen proto, že si to sám přál.

Kdo se k němu dostal blíž, zjistil, že Simon měl obrovské charisma. Bylo na něm cosi zvláštního – jakoby věděl něco víc než ostatní.

Jakub byl překvapený, že Simon nebyl součástí Revonského neštěstí. V Asylii se objevil teprve před pár lety – do té doby o něm nikdo nic nevěděl. Jakub na něj byl velice zvědavý, ale zatím nikdy neměl pořádně možnost s ním mluvit.

Arton došel k Jakubovi, aby mu znovu ukázal, jak on sám meč drží.

„Posuň si ruku blíž pod záštitu – takhle.“

Jakub si upravil držení a začali znovu bojovat. Arton se pohyboval pomalu, aby Jakub stíhal, a Jakub se snažil držet v hlavě všechny instrukce, které dostal. Připadal si pomalý a nekoordinovaný. Ze sportů hrál občas fotbal a rád plaval a jezdil na kole. Šerm neměl nic společného ani s jedním.

Simon je sledoval ještě dlouhou chvíli. Potom došel až k nim a řekl: „Dovolíš, Tony?“

Arton s úsměvem přikývl (Jakubovi se zdálo, že je ten úsměv lehce škodolibý) a odešel. Simon se postavil na jeho místo naproti Jakubovi a vytáhl vlastní meč.

„Teď chci, abys zapomněl na všechno, co ti Arton řekl, a začal bojovat o holý život.“

A než se Jakub stačil psychicky připravit, bez dalšího varování na něj zaútočil. Jakub zmateně ustoupil o krok dozadu a Simonův výpad těsně vykryl. Měl dojem, že Simon to nebere tak rekreačně jako Arton. Napadlo ho, že by měl možná znovu zdůraznit, že je začátečník, a navíc unavený, ale nedostal k tomu příležitost.

Simon znovu zaútočil a znovu. Jakub jeho výpady neustále jenom odrážel, aniž by byl schopný udělat nějaký vlastní. Během chvilky byl úplně zpocený. Najednou ho Simon vyvedl z rovnováhy a odzbrojil. Jakub skončil na zemi – jeho meč ležel kousek od něj. Byl přesvědčený, že tím souboj končí, a chtěl vstát, ale Simon se znovu rozmáchl. Zdálo se, že ho skutečnost, že Jakub nemá zbraň, nijak nerušila.

Jakub neohrabaně vyskočil na všechny čtyři a pokusil se ke svému meči natáhnout, ale v tom okamžiku ho Simonovo ostří seklo přes natažené zápěstí. Ucítil jenom lehké štípnutí, jak mu ostrá čepel projela rukavicí a kůží. Ze zápěstí mu začala téct krev. Dostal zlost. Byl začátečník a Simon nehrál fěr. Jak se měl asi tak bránit?

Simon si jeho rozpoložení všiml a pobaveně se ušklíbl. Oči mu svítily. Připravil se na další výpad.

A pak se stalo něco, co Jakub nedokázal pochopit. Jak Simonovo ostří letělo vzduchem, jemu se v rukách najednou objevil meč, který vypadal jako ze skla. Byl lehký. Jakub s ním Simonův výpad bezmyšlenkovitě odrazil a poprvé sám zaútočil. Teď se cítil jinak. Byl jako v tranzu. Pohyboval se rychle a sebejistě a cítil radost z boje - alespoň do chvíle, než znovu skončil na zemi.

Jeho meč zmizel.

„To bylo lepší,“ přikývl Simon, spustil svůj meč k zemi a podal Jakubovi ruku, aby mu pomohl vstát. Jakub jen lehce zaváhal, než ji přijal.

„Bojuješ dobře, když bojuješ naplno,“ řekl Simon.

Jakub si oprášil z kalhot sníh.

„Ten meč...,“ začal nejistě.

„Křišťálový meč.“

„Nechápu, jak se to stalo.“

Simon se pousmál.

„Přivolal jsi ho,“ řekl.

„Ale jak?“ nechápal Jakub.

„Existuje na to poměrně složitý transformační postup. Zřejmě jsi to udělal nějak intuitivně.“

Jakub se zamračil. Na jednu stranu bylo hezké, že intuitivně zhmotnil meč z čistého vzduchu, ale na druhou nebyl úplně nadšený z toho, že netušil, jak to udělal ani jak to zopakovat.

„Měl bys trénovat pravidelně. Potřebuješ se zbavit bloků,“ pokračoval Simon. Zasunul meč a společně s Jakubem vyrazili k hlavní budově.

„Jakých bloků?“

„S Artonem jsi bojoval jinak než se mnou. Proč?“

Jakub pokrčil rameny.

„U Artona jsem se bál, že ho zraním. U tebe mi to bylo jedno. Protože jsem pochopil, že jinak zraníš ty mě,“ dodal rychle.

„Těchhle bloků,“ přikývl Simon. „Když bojuješ, bojuješ pro vítězství – často na tom závisí tvůj život. Musíš počítat s tím, že se někdo zraní. Pokud máš strach svého oponenta zranit, budeš podvědomě útočit na místa, která má krytá, nebo v horším případě dokonce na meč nebo na štít. Pokud si to zafixuješ na tréninku, budeš to dělat i v boji.“

Jakub pomalu přikývl. Pak si vzpomněl na svoji ránu. Zvedl ruku, sundal si rukavici a podíval se na své zranění. Krev se mu pomalu vpíjela do rukávu.

Simon se zastavil a natáhl k Jakubovi ruku.

„Ukaž mi to.“

Jakub poslechl a Simon ránu prohlídl.

„Je to tvoje první zranění z bitvy a ta se zpravidla nechávají, aby se zahojila sama. Ale v tvém případě by to mohlo způsobit komplikace.“

Jakub si pomyslel, co by na to asi řekl jeho otec. Ano, to by určitě byla komplikace.

„Tvůj otec by mohl klást otázky, na které nebudeš mít odpověď,“ dodal Simon, a aniž věnoval pozornost Jakubovu překvapenému výrazu, položil přes jeho ránu dlaň. Jakub ucítil na kůži silné teplo.

„Jak víš o mém otci?“

Simon se usmál a otřel Jakubovi z teď už zcela zahojené kůže zbytky krve.

„Jak pokračuje pátrání?“ zeptal se.

„Ehm.“ Jakub zaváhal.

„Znal jsem velice dobře Dominika, Damienova otce.“

Jakub usoudil, že nemá co ztratit.

„Zatím spíš sbírám informace. Ale moje stopa vždy končí u Egeltonu. Nikdo neví, co se s Damienem stalo po tom, co bylo jejich sídlo zničeno. Je to, jako kdyby tam opravdu umřel.“

„Dominik udělal všechno proto, aby syna ochránil. Je jasné, že nebude snadné zjistit, co se s ním stalo pak.“

„Problém je,“ začal Jakub pomalu, „že já už netuším, kde mám hledat dál. To tajemné spojení mezi mnou a Damienem mi nijak nepomáhá. Spíš začínám pochybovat, že vůbec existuje.“

„Buď si jistý, že existuje. A dříve či později jeho podstatu pochopíš, a potom budeš vědět přesně, jak Damiena najít,“ ujistil ho Simon.

„Ty víš, co je tohle spojení zač?“ Bylo to spíše kontatování než otázka.

„Vím.“

„A předpokládám, že mi to stejně jako ostatní neřekneš.“

Simon se pousmál.

„Tvoje vnímavost je inspirativní,“ řekl s lehce ironickým podtextem. „Přijdeš na to sám. Ale kdybys do té doby něco potřeboval, dej mi vědět.“

Poplácal ho po rameni a vydal se svižným krokem ke stájím. Jakub na okamžik zaváhal.

„Nauč mě bojovat!“ zavolal na něj.

Simon se s úsměvem otočil.

„Proč bych to měl dělat?“

Jakub se překvapeně zamračil a Simon se jen zasmál a pokračoval v cestě.